

skillige Gange har fortalt her i Thinget, at han var konservativ, og at det derfor kun var et Lids-spørgsmaal, naar Bondestanden vilde følge ham, fordi den ogsaa var konservativ. Ja, dette er sandt, Bondestanden her i Landet er konservativ; men den ærede Finansminister er doktrinair, og derfor faar han ikke Bondestanden til at følge sig. Han kommer til at vente, som vi sige paa Tydsk, i to Dage og een Søndag, inden det sker. Doktrinærismen fremtraadte, som den ærede Ordfører har bemærket, ogsaa overfor Forslaget om Vestindien. Den ærede Finansminister sluttede endog med at sige, at han ikke vilde opkræve det her omhandlede Beløb, dersom Flertallets Ændringsforslag vedtages. Nu vil jeg spørge Finansministeren: dersom hans eget Forslag vedtages, som det staar paa Finanslovens § 8 II: „De dansk-vestindiske Der 25,000 Kr.“ og han saa ikke engang vil opkræve dette Beløb, af hvilken Grund stiller han da Forslag, han ikke selv vil efterkomme? (Finansministeren: Maa jeg bede om Ordet?). Forøvrigt maa jeg give det ærede Medlem fra Slagelse (Lauer) Ret i, at man maa være fuldt berettiget til at stille Ændringsforslag til Ministerens Forslag, og det er dette, der er gjort baade af Flertallet og af Mindretallet. Jeg er iøvrigt ikke enig med det ærede Medlem fra Slagelse i dette Punkt. Han talte igaar om Vestindien, som om den Nedsættelse, der kom tilveie i 1874, skete samtidig med Oprettelsen af Sukkerfogierne, og sluttede deraf, at da nu Sukkerfogierne vare oprettede, skulde ogsaa Nedsættelsen falde bort. Men dette er ikke rigtigt. Som Thinget veed, blev Loven om Sukkerfogierne først vedtagen ifjor, hvorimod det andet Lovbud er et Aar ældre, og da det er givet, at Sukkerfogierne ikke kunne komme til at vise deres Indflydelse i det kommende Finantsaar, tror jeg heller ikke, at det er rigtigt, at man kræver af Derne den forøgede Afgift, som de ganske sikkert ville have ondt ved at betale. Jeg tror, at det ærede Medlem endnu ikke ganske havde glemt Forhandlingerne fra de foregaaende Dage om Sukkerroerne; han talte nemlig om, at her var Spørgsmaal om at give Understøttelse til Vestindien, men saa galt er det dog ikke. Der er kun Tale om et Afgift paa en Afgift, der endnu ikke er bestemt, hvorom der ingen Lov eksisterer, da de 10 Aar ere udløbne, og da Derne endnu itaa paa et Overgangsstadium, forhaabentlig til det Bedre, finder jeg, at det vilde være urigtigt at slaa fast, at de nu skulle yde den fulde Afgift. Mulig kunne de komme til at yde Nere, end der var bestemt ved den gamle Lov — det er der Ingen, der veed. — Endelig forekommer det mig, at den ærede Finansministers Doktrinærisme overgik alle Begreber, da han indbegik Ændringsforslaget under Nr. 173. Han udviklede først meget stærkt, at den Sammentobling, der fandt Sted mellem

en saadan Art, at hverken han eller Noget anden Regjering kunde modtage den; men han sluttede med at sige, at denne Sammentobling ikke finder Sted paa det nuværende Forslag. Hvad segede han da imod? Iøvrigt var det ogsaa ganske forbausende, at ingen Finansminister skulde kunne modtage en Dyrtdsbevilling af 600,000 Kr. til Embedsmændene og af 300,000 til Skolelærerne. Men den ærede Finansminister endte med at sige, at det ikke var saa farligt, ligesom Præsten skal have sagt, da han havde prædiket nok saa indtrængende: Det turde være usandt Altsammen. Paa denne Maade endte Ministeren ogsaa sin Smødegaaen med at sige: For Resten vedrører alt det, jeg har sagt, ikke Forslaget, thi deri ere de ikke sammenkomlede. Men hvad skulde det Gæle da til? Er det, fordi Ministeren har læst Noget i Aviserne, hvor der staar saa Meget om, at det er saa forfærdeligt, hvad der er foreslaaet? Naar den ærede Minister udviklede, at der ikke er noget Dyrtdsmoment tilstede for Lærernes Vedkommende, faar han neppe ret Mange til at gaa ind derpaa. Den ærede Minister er maaske ikke saa erfaren i dette Stykke, ellers kunde han vide, at den lille Forbød, Lærerne i Reglen have, er meget dyr at faae drevne, og at Dyrtden har indvirket ikke mindst paa disse Folk. Det er jo imidlertid undskyldeligt, at den ærede Minister ikke har tilstrækkelig Erfaring i denne Retning; men at Dyrtden i sin Helhed har Indvirkning paa Lærernes Stilling, og at Forslaget derfor ligesaa vel maa gjælde dem som andre Embedsmænd, er det underligt, at den ærede Minister ikke kan fatte. Dernæst udtalte den ærede Minister sig om Realiteten, men saavidt jeg forstod det, blev det nogle mærkelige Realitetsbemærkninger, han fremfattede; thi de endte derhen, at egentlig Flertallets Forslag var urigtigt af den Grund, at man derved kom til at hjælpe de Kommuner, der ikke have villet give deres Lærere Noget. Derfor forekom Mindretallets Forslag ham bedre; thi efter dette Forslag vilde disse Kommuner ikke faae Noget; men deraf vilde følge den sørgelige Ting for Lærerne, at de ikke fik Noget i de uwillige Kommuner, og dette kunde netop ramme de Lærere, der trængte mest dertil. Den ærede Minister synes nu at ville bringe et Lovforslag ind paany. Jeg tror ikke, at han skal gjøre sig store Forhaabninger om dette Forslags Skjæbne. Mulig vil han — eller maaske Kultusministeren — komme med det samme Forslag igjen, som vi engang havde, og saa kan jeg forstaa hans Stilling, thi det gif ud paa, at de rigeste Kommuner og som Regel de rigeste Lærere skulde have Tilskud. Dette har jeg beviist, og det er ikke blevet modbeviist. Er dette Realiteten i den ærede Ministers Bemærkninger, kan jeg forstaa ham. Naar han i Øvrigt mente, at det vilde være umuligt, at det foreliggende Forslag skulde kunne gaa igjennem ogsaa i det andet Thing, saa skal jeg naturligvis indrømme,